

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: Povrv-238/2022-54

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Rajani Buljan, u pravnoj stvari tužitelja HANSE TEXTILVERTRIEB GMBH, Njemačka, OIB 51565292167, Boschstrasse 16, Kaltenkirchen, zastupanog po punomoćniku Marku Krpanu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika LINTEA d.o.o., OIB 86027415864, Poljička cesta 4, Split, zastupanog po punomoćniku Toniju Kurtoviću, odvjetniku u Splitu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 9. travnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Ivane Špeljko, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Krpan & Partneri d.o.o. iz Zagreba, zastupnika po zakonu tuženika Mladena Bradašića te punomoćnika tuženika Tonija Kurtovića, odvjetnika u Splitu, na ročištu za objavu presude 3. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Popovac iz Splita, poslovni broj Ovr-9446/2018 od 27. studenog 2018. u dijelu kojim se nalaže tuženiku Lintea d.o.o. da isplati tužitelju Hanse Textilvertrieb GmbH iznos od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 4.000,00 EUR-a od 2. studenog 2017. pa do isplate,
- na iznos od 4.000,00 EUR-a od 2. prosinca 2017. do isplate,
- na iznos od 4.000,00 EUR-a od 2. siječnja 2018. pa do isplate,
- na iznos od 3.760,03 EUR-a od 2. veljače 2018. pa do isplate,

a sve u visini osnovne kamatne stope koju uređuje Njemačka savezna banka 1. siječnja i 1. srpnja svake godine, uvećane za devet postotnih poena, kao i u dijelu kojim se nalaže tuženiku nadoknaditi tužitelju troškove ovršnog postupka u iznosu 743,77 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 28. studenog 2018. pa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 28. studenog 2018. pa do isplate, po stopi koja se od 28. studenog 2018. pa do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

II. Nalaže se tuženiku Lintea d.o.o. da tužitelju Hanse Textilvertrieb GmbH naknadi trošak postupka u iznosu od 9.310,12 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 3. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja Hanse Textilvertrieb GmbH za naknadu više zatraženih troškova postupka u iznosu od 3.266,46 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, koje teku na taj iznos od 3. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj (ranije ovrhovoditelj) je 23. studenog 2018. javnom bilježniku Mirjani Popovac iz Splita podnio prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave – računa broj 00001701039 od 8. studenog 2017., radi naplate iznosa od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama te je predložio odrediti ovrhu općenito na imovini ovršenika radi naplate tog iznosa. Rješenjem o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Popovac iz Splita, poslovni broj Ovr-9446/2018 od 27. studenog 2018. određena je predložena ovrha.

2. Ovršenik (sada tuženik) je protiv tog rješenja izjavio prigovor u kojem je naveo da pobija rješenje o ovrsi u cijelosti. Naime, isti navodi kako ovrhovoditelj u prijedlogu za ovrhu navodi da je ovršenik predmetni račun djelomično podmirio u više navrata i to uplatom od 12.500,00 EUR-a dana 20. srpnja 2017., uplatom od 12.500,00 EUR-a dana 13. kolovoza 2017. te uplatom od 7.456,10 EUR-a dana 16. siječnja 2018., pa da je iznos od 15.760,03 EUR-a ostao nepodmiren. Međutim, tuženik navodi kako to nije točno jer da je tuženik podmirio račun 4836. Naime, tužitelj da je dana 8. studenog 2017. izdao tuženiku račun na iznos od 48.216,13 EUR-a, a uplate da je primio nekoliko mjeseci ranije i to 20. srpnja 2017. i 13. kolovoza 2017.

3. Nadalje, ovršenik ističe kako je on predmetni račun osporavao već ranije jer je ovrhovoditelj za isto rublje izdao prvo jedan račun, a nakon nekoliko mjeseci drugi račun i to račun broj 4836 od 12. srpnja 2017. na iznos od 32.456,10 EUR-a i pobijani račun broj 00001701039 od 8. studenog 2017. koji je izdan na iznos od 48.216,13 EUR-a. Ovršenik ističe kako je on već podmirio račun broj 4836 u cijelosti te da dvije uplate od 12.500,00 EUR-a i uplata od 7.456,10 EUR-a daju upravo iznos od 32.456,10 EUR-a koliko iznosi račun broj 4836.

4. Stoga, ovršenik ističe kako mu nije jasno na temelju čega bi tužitelju trebao platiti utuženi račun broj 00001701039.

5. Pored toga, ovršenik je naveo kako je isti izrazio nezadovoljstvo na kvalitetu pristiglog rublja koje nije bilo odgovarajuće kvalitete i dimenzije. Naime, iz korespondencije stranaka da proizlazi kako je ovrhovoditelj naveo da se isto može skupiti 3-4% te da će ovršeniku isporučiti rublje 3-4% većih dimenzija od naručenog, koje bi nakon pranja trebalo biti u traženim dimenzijama. Međutim, rublje da je stiglo kraće za 3-4% od ugovorenih dimenzija te da ovrhovoditelj nije isporučio ovršeniku rublje traženih dimenzija. Stoga, ovršenik da je rublje predao u ovlašteni laboratorij na ispitivanje gdje je utvrđeno da se rublje skuplja preko 6%.

6. Općinski sud u Splitu je rješenjem poslovni broj Povrv-170/2019 od 8. veljače 2019. stavio izvan snage predmetno rješenje o ovrsi, ukinuo je provedene radnje te je odlučio da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga. Istim rješenjem taj sud se oglasio stvarno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari te je odlučio da će se spis dostaviti ovom sudu kao stvarno nadležnom.

7. Tužitelj se podneskom od 30. prosinca 2019. očitovao na navode tuženika iz prigovora protiv rješenja o ovrsi te je naveo kako tuženik u prigovoru protiv rješenja o ovrsi ne osporava poslovni odnos stranaka nego da samo paušalno navodi da pobija rješenje o ovrsi jer je podmirio dugovanje koje je proizašlo iz poslovnog odnosa stranaka. Tužitelj navodi kako je predmetna tražbina proizašla uslijed isporuke robe tuženiku. Naime, tuženik da je 15. srpnja 2017. putem e-maila potvrdio narudžbu stavki i dogovor oko plaćanja. Dogovor da je bio da tuženik plati dva puta iznos od 12.500,00 EUR-a na ime akontacije te naknadno pet mjesečnih uplata. Tužitelj da se svog dijela dogovora držao u potpunosti. Osim toga, čak i sam tuženik da je u dopisu od 30. studenog 2017. potvrdio da je dogovoreni iznos od 43.094,40 EUR-a te da mu je sporan iznos transporata od 5.121,73 EUR-a, međutim, tuženik izričito navodi da ima namjeru platiti dogovoreni iznos od 43.094,40 EUR-a.

8. Dakle, tužitelj navodi da je isti izdao konačni račun nakon što je tuženiku poslao robu i to prema dogovoru. Tužitelj da je u računu naveo dvije primljene uplate u iznosu od po 12.500,00 EUR-a te iznose daljnjih pet mjesečnih uplata. Iznos od 4.000,00 EUR-a da je dospio na naplatu 1. studenog 2017., iznos od 4.000,00 EUR-a je dospio na naplatu 1. prosinca 2017., iznos od 4.000,00 EUR-a je dospio na naplatu 1. siječnja 2018., iznos od 4.000,00 EUR-a je dospio na naplatu 1. veljače 2018., a iznos od 7.214,13 EUR-a da je dospio na naplatu 1. ožujka 2018.

9. Nadalje, tužitelj navodi kako je tuženik djelomično podmirio dugovanje i to uplatom u iznosu od 12.500,00 EUR-a dana 20. srpnja 2017., uplatom u iznosu od 12.500,00 EUR-a koja je izvršena 13. kolovoza 2017. te uplatom u iznosu od 7.456,10 EUR-a dana 16. siječnja 2018. Dakle, preostalo dugovanje tuženika da iznosi 15.760,03 EUR-a i to po jedinom računu kojeg je tužitelj izdao tuženiku za taj iznos.

10. Tužitelj navodi kako su potpuno promašeni prigovori tuženika o tome da je tužitelj tuženiku izdao dva različita računa za istu robu.

11. Osim toga, tužitelj je naveo i da su potpuno neosnovane tzv. reklamacije tuženika za isporučenu robu jer je sva dostavljena roba u skladu s propisanim standardima kvalitete. Tužitelj navodi kako se radilo o nejasnoj uputi tuženika pri narudžbi i bez obzira na to što tužitelj za to nije odgovoran isti da je imao namjeru

ispraviti štetu i da je ponudio tuženiku daljnja rješenja. Tužitelj navodi kako je isti tuženiku dostavio robu visoke kvalitete kakva se koristi u cijelom svijetu, međutim, tuženik da nije dao jasnu uputu o dimenzijama. Bez obzira na to, tužitelj da je pristao na zamjenu robe-plahti. Međutim, tuženik da nikada nije vratio isporučenu robu tužitelju. Tužitelj da je predložio povrat svih proizvoda, odnosno uvažavanje reklamacije te vraćena roba u tom slučaju ne bi bila naplaćena. Međutim, tuženik da je koristio robu koju nije vratio tužitelju, niti je istu platio.

12. Stoga, tužitelj predlaže da sud održi na snazi plati nalog sadržan u ranije citiranom rješenju o ovrsi i da naloži tuženiku da tužitelju naknadi trošak postupka.

13. Tužitelj je predložio da sud u dokazne svrhe pregleda i pročita isprave i dokumentaciju koja je sadržana u spisu, kao i da provede dokaz saslušanjem svjedoka Patricka Habertaga te da od Porezne uprave zatraži podatak o tome je li tuženik po utuženom računu iskoristio pravo na odbitak pretporeza, kao i da po potrebi provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

14. Tuženik se podneskom od 20. veljače 2020. očitovao na navode tužitelja iz predmetnog podneska te je naveo kako je tuženik naručio robu od tužitelja i da mu je tužitelj uz istu dostavio račun broj 4836 od 12. srpnja 2017. Predmetni račun da je tuženik uredno podmirio te da je isti prijavljen i priložen Carini u carinskom postupku kao i Poreznoj upravi prilikom podmirenja dužnog iznosa PDV-a. Međutim, tužitelj da je nakon toga, bez ikakvog znanja, odobrenja ili sudjelovanja tuženika, izdao još jedan račun i to za isti poslovni odnos. Navedeno postupanje tužitelja da nije dozvoljeno. Tuženik navodi kako tužitelj tuženika tereti za iznos od 5.121,73 EUR-a s osnova troškova transporta robe iz Indije, a na koji iznos tuženik nikada nije pristao. Naime, tužitelj da je u procesu naručivanja robe prezentirao tuženiku da će mu robu dostaviti iz Njemačke gdje se nalazi sjedište tužitelja pa da ne bi bilo obveze plaćanja carine niti drugih davanja, kao ni troškova transporta.

15. Tuženik je predložio da sud u dokazne svrhe pregleda i pročita isprave koje su sadržane u spisu, kao i da provede dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tužitelja Mladena Bradašića i svjedoka Pave Ina Kalašića i Damira Borčića.

16. Osim toga, tuženik je istaknuo prigovor sniženja cijene radi materijalnog nedostatka isporučene robe, a koje sniženje cijene iznosi upravo onoliko koliko tužitelj od tuženika potražuje u ovom postupku.

17. Tužitelj je isticao kako je tuženik u dopisu od 30. studenog 2017. potvrdio da dogovoreni iznos iznosi 43.094,40 EUR-a, kao i da mu je sporan samo iznos transporta od 5.121,73 EUR-a.

18. Ovaj sud je 10. prosinca 2020. donio presudu pod poslovnim brojem Povrv-402/2019-15 kojom je ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Popovac iz Splita, poslovni broj Ovr-9446/2018 od 27. studenog 2018. i odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan (točka I. izreke) i naložio je tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 14.661,73 kuna, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama (točka II. izreke). Prvostupanjski sud je rješenjem istog poslovnog broja odbio kao neosnovan prijedlog tužitelja za određivanje prethodne mjere.

19. Tužitelj je protiv te presude izjavio žalbu te je povodom izjavljene žalbe Visoki trgovački sud rješenjem poslovni broj PŽ-686/2021-3 od 20. travnja 2022. ukinuo presudu ovog suda, poslovni broj Povrv-402/2019-15 od 10. prosinca 2020. i predmet vratio ovom sudu na ponovno suđenje.

20. Iz obrazloženja drugostupanjske odluke u bitnom proizlazi kako u prvostupanjskoj presudi nisu u potpunosti navedeni i ocijenjeni dokazi koji se nalaze u spisu (e-mail korespondencija stranaka) te da nije jasno na koji način je sud utvrdio visinu snižene cijene proizvoda, niti je jasno na koji račun je tuženik obavijestio o materijalno pravnom nedostatku proizvoda ako ocjenjuje da se radi o dva izdana računa, kao da nije niti utvrdio je li među strankama postignut dogovor o tome tko će snositi trošak prijevoza jer nije saslušao stranke u postupku.

21. Tužitelj je u ponovljenom postupku isticao kako je u predmetnom postupku relevantan isključivo račun broj 00001701039 od 8. studenog 2017. te da račun broj 4836 od 12. srpnja 2017. ne predstavlja fakturu koja bi se odnosila na predmetnu isporuku, niti su stranke postigle dogovor u odnosu na predmetnu fakturu. Naime, da je tome tako da potvrđuje i e-mail korespondencija stranaka. Iz e-maila od 15. srpnja 2017. proizlazi da je tuženik potvrdio narudžbu stavki te da je potvrdio predložene uvjete (2x12.500,00 sada, plus 5 mjesečnih uplata).

22. Dakle, iz tog e-maila proizlazi upravo ono što je navedeno na predmetnom računu broj 00001701039 od 8. studenog 2017., tj. da se otplata ima izvršiti u 7 rata i to dvije rate po 12.500,00 EUR-a, te 5 rata u razdoblju od 11. mjeseca 2017. do 3. mjeseca 2018. Tužitelj da je e-mailom od 9. studenog 2017. obavijestio tuženika da će mu poslati konačnu fakturu kako je to i dogovoreno e-mailom od 15. srpnja 2017.

23. Navedeno da proizlazi i iz e-maila tužitelja od 11. studenog 2017. kojim tužitelj jasno potvrđuje da je račun br. 4836 poslan uz robu isključivo radi lakšeg uvoza i carine. Nadalje, tužitelj navodi kako je tuženik e-mailom od 20. siječnja 2018. iznova potvrdio da je jedini ispravan račun broj 00001701039. Konačno, tuženik da je e-mailom od 30. studenog 2017. priznao tužitelju kako namjerava uplatiti iznos od 43.094,40 EUR-a, koji predstavlja upravo onaj iznos koji je naznačen na računu broj 00001701039, umanjen za troškove prijevoza.

24. Dakle, tužitelj navodi kako je tuženiku bilo poznato kako račun broj 4836 nije konačan račun za isporučenu robu nego da je isti dostavljen isključivo radi olakšanog uvoza i obračunavanja carine prema tuženiku.

25. Nadalje, tužitelj ističe kako u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za sniženje cijene. Naime, u konkretnom slučaju da se ima primijeniti Bečka konvencija i to članak 50. kojim je propisano da kad roba nije usklađena s ugovorom, kupac može, bez obzira na to je li cijena već plaćena ili nije, sniziti cijenu razmjerno razlici između vrijednosti stvarno isporučene robe u vrijeme isporuke prema vrijednosti koju bi u to vrijeme imala roba usklađena s ugovorom. Međutim, ako prodavatelj otkloni bilo koje neizvršenje svojih obveza u skladu s člankom 37. ili 38. ili ako kupac odbije primiti isporuku od prodavatelja u skladu s tim člancima, kupac ne može sniziti cijenu.

26. Tužitelj navodi kako nije sporno da je tuženik obavijestio tužitelja o navodnim nedostacima na robu nakon pranja robe. Međutim, takve reklamacije da su

neosnovane jer sva dostavljena roba u potpunosti odgovara propisanim standardima kvalitete te da se radilo o nejasnoj uputi tuženika pri narudžbi. Tužitelj da je unatoč tome što nije odgovoran za to ponudio tuženiku daljnja rješenja i bez odgode ponudio tuženiku otklanjanje nedostataka. Naime, tužitelj da je e-mailom od 20. siječnja 2018. ponudio tuženiku otklanjanje nedostataka na način da je tuženiku predložen povrat svih nekorištenih proizvoda koji ne bi bili naplaćeni te zamjena već korištene robe na najpovoljniji mogući način za tuženika.

27. Međutim, tuženik da se na taj prijedlog tužitelja nije očitovao.

28. Stoga, kako je tužitelj postupio u skladu s člankom 50. Bečke konvencije i ponudio tuženiku otklanjanje nedostataka, tuženik da je izgubio pravo na sniženje cijene.

29. Nadalje, tužitelj ističe kako predmetna roba, bez obzira je li se smanjila u pranju, ne predstavlja neiskoristiv proizvod te da se radi o nedostatku kojeg su sobarice osposobljene otkloniti prilikom namještanja kreveta. Tužitelj je predložio provođenje dokaza tekstilno-financijskim vještačenjem na okolnost utvrđenja može li se roba koristiti i utvrđenja stvarne vrijednosti tako smanjenje robe u odnosu na vrijednost robe koju je trebala imati prema ugovoru.

30. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, na ime neplaćenog dijela kupoprodajne cijene po računu broj 00001701039 kojeg je tužitelj tuženiku ispostavio za kupljenu robu (plahte i posteljinu).

31. U dokazne svrhe ovaj sud je pregledao i pročitao isprave i dokumentaciju sadržanu u spisu i to: ovjereni prijevod računa br. 00001701039 s engleskog jezika br. ov.: 357/18 od 15. studenog 2018. (listovi 6-9 spisa), ovjereni prijevod izvotka iz sudskog registra za tužitelja (listovi 10-13 spisa), potvrda o izvršenim uvidu u podatke Porezne uprave od 28. studenog 2018. (list 15 spisa), djelomični izvadak iz sudskog registra za trgovačko društvo LINTEA d.o.o. (list 16 spisa), potvrđivanje VIES PDV id. broja od 28. studenog 2018. (list 17 spisa), račun i potvrda narudžbe br. 4836 od 12. srpnja 2017. (listovi 23-24 spisa), predračun br. 271017/2 od 27. listopada 2017. (list 25 spisa), račun br. 1710-30-1276/P1/1 od 31. listopada 2017. (listovi 26-29 spisa), dopis trgovačkog društva LINTEA d.o.o. trgovačkom društvu HANSE TEXTILVERTRIEB GMBH od 30. studenog 2017. (listovi 30-31 spisa), dopis odvjetnice Ines Škofač trgovačkom društvu HANSE TEXTILVERTRIEB GMBH od 11. siječnja 2018. (listovi 32-33 spisa), dopis odvjetnice Ines Škofač trgovačkom društvu HANSE TEXTILVERTRIEB GMBH od 15. siječnja 2018. (listovi 34-35 spisa), dopis trgovačkog društva LINTEA d.o.o. od 11. svibnja 2018. (list 36 spisa), dopis odvjetnice Ines Škofač trgovačkom društvu PRO KOLEKT d.o.o. od 16. svibnja 2018. (listovi 37-38 spisa), ispitni izvještaj br.17-5-05950 od 27. studenog 2017. (list 39 spisa), e-mail Radisson Blu hotela (list 40 spisa), ovjereni prijevod korespondencije s engleskog jezika br. 523-2019 od 16. prosinca 2019. (listovi 56-86 spisa), račun br. 96/PJ1/1 od 17. prosinca 2019. (list 87 spisa), ovjereni prijevod korespondencije s engleskog jezika br. 523-2019 od 16. prosinca 2019. (listovi 100-143 spisa), račun br. 96/PJ1/1 od 17. prosinca 2019. (list 144 spisa), ovjereni prijevod računa i potvrde narudžbe br. 4836 s engleskog jezika br.ov. 557/2020 od 24. srpnja 2020. (listovi 159-164 spisa), ovjereni prijevod obavijesti o stranom pravu s njemačkog jezika (listovi 364-375 spisa),

proveden je dokaz vještačenjem po vještaku tekstilne struke Mirta-Kontrol d.o.o. te dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika Mladena Bradašića.

32. Tužitelj je predlagao da sud provede dokaz saslušanjem Patricka Habertaga, kao i da po potrebi provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, dok je tuženik predlagao da sud provede dokaz saslušanjem svjedoka Pave Ina Kalašića i Damira Borčića. Ovaj sud je takve dokazne prijedloge stranaka odbio kao nepotrebne iz razloga što su sve odlučne činjenice koje su važne za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari utvrđene ocjenom isprava koje su sadržane u spisu, kao i iskazom zastupnika po zakonu tuženika. Stoga, kako bi izvođenje tih predloženih dokaza dovelo do nepotrebnog odugovlačenja postupka, a ne bi utjecalo na donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, sud je takve dokazne prijedloge stranaka odbio kao nepotrebne.

33. Tužbeni zahtjev je osnovan.

34. Među strankama nije sporno da tužitelj u ovom postupku od tuženika potražuje iznos od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, na ime neplaćene razlike kupoprodajne cijene za isporučenu robu (posteljina), kao ni to da se potraživanje tužitelja temelji na računu broj 00001701039 od 8. studenog 2017.

35. Nije sporno da je tuženik tvrdio kako mu je tužitelj za tu robu ispostavio račun broj 4836 od 12. srpnja 2017. kojeg je tuženik podmirio pa da tužitelju nije dužan platiti utuženi iznos.

36. Nadalje, nije sporno da je tužitelj tijekom postupka tvrdio da je jedini pravi račun kojeg je tužitelj ispostavio tuženiku za isporučenu robu račun broj 00001701039 od 8. studenog 2017., a da je račun broj 4836 ispostavljen tuženiku kako bi isti mogao prijaviti carinu u manjem iznosu.

37. Nadalje, nije sporno među strankama bilo ni to da je tuženik tijekom postupka tvrdio da je isporučena roba imala nedostatke, odnosno da se posteljina skupila nakon pranja pa da zbog toga tuženik ima pravo na sniženje cijene u visini utuženog iznosa.

38. Među strankama nije sporno ni to da predmetni račun broj 00001701039 od 8. studenog 2017. sadrži stavku "troškovi prijevoza za Hrvatsku" u iznosu od 5.121,73 EUR-a, a za koje troškove tuženik ističe da ih nije dužan platiti.

39. Sporno je među strankama je li tuženik dužan platiti tužitelju utuženi iznos, odnosno ostvaruje li tuženik pravo na sniženje cijene zbog nedostataka koje je imala isporučena roba. Nadalje, među strankama je sporno i to je li tuženik dužan platiti trošak prijevoza.

40. U konkretnom slučaju primjenjuje se Konvencija Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe iz 1980. (u daljnjem tekstu: Bečka konvencija, Službeni list Međunarodni ugovori 10/84) jer se radi o sporu s međunarodnim elementom (tužitelj je pravna osoba sa sjedištem u inozemstvu).

41. Člankom 54. Bečke konvencije je propisana obveza kupca da isplati cijenu kao i da poduzme mjere i udovolji formalnostima predviđenim ugovorom ili odgovarajućim zakonima i propisima kako bi se omogućilo plaćanje.

42. Ocjenom isprava koje su sadržane u spisu utvrđeno je kako je tužitelj tuženiku zajedno s isporukom robe, koju prati carinska deklaracija dostavio račun broj 4836 od 12. srpnja 2017., koji je pratio uvoz robe. Ovaj sud prihvaća navode tužitelja o tome da se radilo o računu koju je ispostavljen tuženiku radi provođenja carinskog postupka, dok iz e-mail korespondencije koja je sadržana u spisu proizlazi da je tuženik naknadno trebao primiti konačnu fakturu za isporučenu robu. Konačna faktura je upravo ovaj utuženi račun na temelju kojeg tužitelj od tuženika potražuje razliku od 15.760,03 EUR-a.

43. Račun broj 4836 od 12. srpnja 2017. je tuženiku ispostavljen na iznos od 32.456,10 EUR-a te je upravo ta faktura bila priložena za carinu i registrirana kao ulazna faktura za u carinskom uredu i u poreznoj pravi. Međutim, tuženik je prilikom potvrde narudžbe bio upoznat s tim da će taj račun biti ispostavljen isključivo radi provođenja carinskog postupka, dok će mu tužitelj za isporučenu robu ispostaviti konačnu fakturu koja će sadržavati stvarni iznos kupoprodajne cijene koju je tuženik dužan platiti tužitelju za isporučenu robu.

44. Po ocjeni ovog suda, radi se upravo o računu broj 00001701039 od 8. studenog 2017. koji je tuženiku ispostavljen na iznos od 48.216,13 EUR-a. Iz predmetnog računa proizlazi da je tuženik tužitelju platio iznos od po 12.500,00 EUR-a dvjema uplatama, dok će preostali iznos platiti u 5 rata. Nakon ispostave računa tuženik je tužitelju platio još iznos od 7.456,10 EUR-a te je ostao nepodmiren iznos od 15.760,03 EUR-a, čije plaćanje tužitelj potražuje u ovom postupku.

45. Tuženik je tijekom postupka isticao kako isti ostvaruje pravo na sniženje cijene u visini utuženog iznosa jer je isporučena roba imala nedostatke. Naime, nakon pranja je došlo do skupljanja plahti te tuženik smatra kako se radi o nedostatku zbog kojeg isti ostvaruje pravo na sniženje cijene. Osim toga, tuženik je isticao kako isti nije u obvezi tužitelju platiti trošak prijevoza u iznosu od 5.121,73 EUR-a.

46. Stoga, najprije je trebalo utvrditi je li isporučena roba s takvim nedostacima zbog kojih bi tuženik ostvario pravo na sniženje cijene, odnosno ostvaruje li tuženik zbog toga pravo na sniženje cijene.

47. Iz nalaza i mišljenja trgovačkog društva Mirta-Kontrol d.o.o. proizlazi da iz ugovora, odnosno računa i potvrde narudžbe broj 4836 od 12. srpnja 2017. proizlazi da je tužitelj prema navedenom dokumentu potvrdio narudžbu i tuženiku trebao isporučiti robu (posteljenu) dimenzija, količine, jedinične i ukupne cijene prema Tablici 1. te kvalitete kako je u istom računu i potvrdi narudžbe navedena. Iz pisanog nalaza i mišljenja proizlazi da u spisu ne postoji niti jedan dokument kao što je prethodno navedena tehnička specifikacija proizvoda ili poseban Ugovor koji bi definirao koja su dozvoljena odstupanja od utvrđenih dimenzija proizvoda i promjena dimenzija proizvoda pri određenom pranju i sušenju. Stoga, primijenjena je metoda utvrđivanja dozvoljenog odstupanja od nazivnih dimenzija do -2%, a koja je uobičajeno prihvatljiva s napomenom da se rublje u održavanju ne skuplja više od 2%. Ukoliko se rublje skuplja više od 2% tada se utvrđena razlika kod izračuna razlike od nazivne dimenzije

nakon održavanja uzima u obzir. Također, prema pravilima struke svi tekstilni proizvodi koji se skupljaju više od 2% trebaju kao takvi biti adekvatno označeni jer se u protivnom smatraju kao roba s greškom, ako proizvođač nije poduzeo odgovarajuće mjere koje bi u konkretnom slučaju bile dimenzije veće od nazivnih za postotak skupljanja od 2%.

48. Na temelju rezultata ispitivanja promjena dimenzija na navlakama za poplun, nakon provedenog ispitivanja pri pranju na 70 °C i sušenja F (sušenje u sušilici) provedenog u akreditiranom laboratoriju Euroinspekt Eurotekstil d.o.o. iz Zagreba, utvrđena je razlika od nazivne dimenzije nakon pranja koja je prikazana u Tablici 2.1. Međutim, kako je tuženik naveo da se rublje pere prema utvrđenom programu pri 40 °C, u predmetnom nalazu i mišljenju se kao mjerodavna razlika od nazivne uzima ona utvrđena u tablici 2.2. iz koje proizlazi odstupanje od +1,4%. Dakle, kako od utvrđene razlike do nazivne dimenzije nakon pranja oduzme 20% prema prethodno opisanom, proizlazi da niti jedna dimenzija ne odstupa od nazivne više od dozvoljenih 2%.

49. Prema navodima sudskog vještaka nije utvrđeno da se isporučena roba u pranju smanjila toliko da bi razlika između nazivnih i dimenzija nakon provedenog pranja mogla utjecati na daljnja upotrebna svojstva iste te je mišljenja da se ista može koristiti sukladno predviđenoj namjeni.

50. Očitujući se na prigovor tuženika koji se odnosi na to da se hotelska posteljina pere na temperaturi od 60 °C, a ne 40 °C, sudski vještak je naveo kako je iz korespondencije stranaka vidljivo da je tuženik naveo da je rublje prano na temperaturi od 40 °C pa da je zato uzeta ta temperatura. Međutim, u nalazu i mišljenju da je prikazana i dimenzija rublja nakon pranja i na višoj temperaturi te da ni tu razlika praktički ne postoji ili je tolika da ne utječe na daljnja upotrebna svojstva rublja.

51. Zastupnik po zakonu tuženika Mladen Bradašić je u svom iskazu naveo kako je tuženik od tužitelja kupio rublje te da se radilo o kupovini za klijenta tuženika za kojeg tuženik obavlja pranje rublja. Isti je naveo da se radi o hotelu Radisson Split. Tuženik da je s tužiteljem dogovorio uvjete i isporuku u Split. Međutim, ispostavilo se da isporučena roba ima nedostatke te da se radilo o rublju koje je kraće nego što je naručeno i da je zbog toga došlo do skupljanja rublja nakon pranja. To da je tuženiku predstavljalo značajne probleme. Isti je naveo kako je točno da je tužitelj tuženiku ponudio da tuženik vrati robu koja nije oprana, ali da to nije bilo moguće jer su oni oprali robu i dali je na korištenje. Stoga, isti navodi da mu nije jasno zašto je tužitelj uopće predložio povrat robe kada je znao da robu nije moguće vratiti u nekorištenom stanju i da je ista oprana. Tuženik da je robu koristio jer nije imao drugog izbora. Naime, već je bila sezona i tuženik nije imao nikakve druge mogućnosti i nije mogao tada zamijeniti robu. Isti je naveo da tuženik ne bi mogao odraditi sezonu da je robu vratio tužitelju. Nadalje, isti je naveo kako misli da je hotel tuženika e-mailom obavijestio o nedostacima, kao i da nije zahtijevao sniženje cijene nego da je tražio da zbog ove situacije tuženik više puta dolazi u hotel radi pružanja usluge pranja robe, uniformi i slično.

52. Uvidom u e-mail korespondenciju koja je sadržana u spisu, kao i iz iskaza zastupnika po zakonu tuženika Mladena Bradašića, proizlazi da je tužitelj pozvao tuženika da mu vrati isporučenu robu za koju tuženik tvrdi da se ista skuplja nakon pranja te da će mu tužitelj isporučiti drugu robu. Nije sporno da tuženik nije tužitelju

vratio predmetnu robu za koju je tvrdio da ima nedostatke. Dakle, tuženik nije postupio u skladu s člankom 37. i 38. Bečke konvencije.

53. Člankom 50. Bečke konvencije je propisano da kad roba nije usklađena s ugovorom, kupac može, bez obzira na to je li cijena već plaćena ili nije, sniziti cijenu razmjerno razlici između vrijednosti stvarno isporučene robe u vrijeme isporuke prema vrijednosti koju bi u to vrijeme imala roba usklađena s ugovorom. Međutim, ako prodavatelj otkloni bilo koje neizvršenje svojih obveza u skladu s člankom 37. ili 38. ili ako kupac odbije primiti isporuku od prodavatelja u skladu s tim člancima, kupac ne može sniziti cijenu.

54. Dakle, kako je tužitelj e-mailom od 20. siječnja 2018. ponudio tuženiku otklanjanje nedostataka na način da je tuženiku predložen povrat svih nekorištenih proizvoda koji ne bi bili naplaćeni te zamjena već korištene robe na najpovoljniji mogući način za tuženika, pri čemu je tužitelj ponudio da će on snositi trošak prijevoza povrata robe, a da tuženik nije vratio tužitelju isporučenu robu, tuženik ne ostvaruje pravo na sniženje cijene. Naime, naprijed citiranom odredbom članka 50. Bečke konvencije je propisano da kupac ne može sniziti cijenu ako mu je odbije primiti isporuku od prodavatelja u skladu s člancima 37. ili 38.

55. Međutim, neovisno o tome, tuženik ne bi ostvario pravo na sniženje cijene čak i da je vratio isporučenu robu jer iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka tekstilne struke, koje ovaj sud prihvaća u cijelosti kao pravilno i argumentirano, proizlazi da isporučena roba nema takve nedostatke koji bi utjecali na njenu namjenu, odnosno da se predmetno rublje ne skuplja za više od 2% pri pranju te da razlika praktički ne postoji ili je tolika da ne utječe na daljnja upotrebna svojstva rublja.

56. Nadalje, kao sporno je trebalo utvrditi je li tuženik dužan tužitelju platiti trošak prijevoza koji je sadržan u utuženom računu. Uvidom u račun koji je predmet ovog postupka utvrđeno je da po tom računu tužitelj od tuženika potražuje trošak prijevoza u iznosu od 5.121,73 EUR-a.

57. Tuženik je tijekom postupka isticao da isti nije znao da će morati snositi trošak prijevoza, dok je zastupnik po zakonu tuženika u svoj iskazu naveo kako je među stranama ugovorena franco klauzula prema kojoj trošak prijevoza snosi prodavatelj.

58. Uvidom u e-mail korespondenciju stranaka utvrđeno je da Ino Kalasić, koji je u ime tuženika komunicirao s tužiteljem, u e-mailu od 19. prosinca 2017. naveo da tuženik s tužiteljem nikada nije dogovorio tako visoku cijenu prijevoza i da nisu znali da će rublje biti poslano iz Indije te da su zbog toga imali neočekivane troškove prijevoza i PDV-a. Iz e-maila koje je Patrich Hebertag poslao zastupniku po zakonu tuženika proizlazi da tužitelj nije znao za prave troškove prijevoza pa da cijenu troškova prijevoza nije niti mogao ranije prezentirati tuženiku. Stoga, ovaj sud ne prihvaća navode zastupnika po zakonu tuženika o tome da je između stranaka ugovorena franco klauzula prema kojoj bi troškove prijevoza snosio prodavatelj. Naime, iz predmetne e-mail korespondencije stranaka jasno je da stranke nisu ugovorile da trošak prijevoza snosi prodavatelj. Trošak prijevoza je trebao snositi kupac, međutim, tužitelj očito prilikom ugovaranja narudžbe s tuženikom nije znao koliko će iznositi trošak prijevoza, a što i proizlazi iz e-mail korespondencije koja je sadržana u spisu.

Međutim, ta okolnost nije od utjecaja na obvezu tuženika da plati trošak prijevoza. Iz e-mail korespondencije koja je sadržana u spisu proizlazi kako je tužitelj tuženiku ponudio da će on snositi trošak prijevoza za robu koju tuženik vrati tužitelju, a ne i trošak prijevoza za ovu ranije isporučenu robu.

59. Stoga, suprotno navodima tuženika, upravo je tuženik dužan platiti trošak prijevoza koji je sadržan u predmetnom računu.

60. Slijedom svega naprijed navedenog, valjalo je naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na pojedine iznose glavnice od dospjeća svakog pojedinog iznosa pa do isplate. Uvidom u prihvrat ponude koji je sadržan u spisu, u e-mail korespondenciji stranaka, utvrđeno je da se tuženik obvezao platiti tužitelju iznos kupoprodajne cijene dvjema uplatama od po 12.500,00 eura, dok je ostatak trebao platiti u 5 rata. Tužitelju su na dosuđeni iznos glavnice priznate zatezne kamate koje su određene mjerodavnim odredbama njemačkog prava.

61. Kako je ovaj postupak nastavljen kao u povodu prigovora protiv platnog naloga, sud je sukladno odredbi članka 451. stavak 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011. (pročišćeni tekst), 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023. – dalje: održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Mirjane Popovac iz Splita, poslovni broj Ovr-9446/2018 od 27. studenog 2018. u dijelu kojim se nalaže tuženiku Lintea d.o.o. da isplati tužitelju Hanse Textilvertrieb GmbH iznos od 15.760,03 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos na način kako je to pobliže određeno u izreci ove presude, pod točkom I.

62. Nadalje, platni nalog sadržan u ranije citiranom rješenju o ovrsi je valjalo održati na snazi i u dijelu kojim se tuženiku nalaže platiti tužitelju trošak ovršnog postupka u iznosu od 743,77 EUR-a. Predmetni trošak se odnosi na trošak sastavljanja prijedloga za ovrhu u visini od 250 bodova (Tbr. 11.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/2012., 103/2014., 118/2014., 107/2015. – dalje: Tarifa/2012). Kako je vrijednost boda prema toj Tarifi iznosila 10,00 kuna (Tbr. 50. Tarife/2012), tužitelju pripada 2.500,00 kuna (331,80 EUR-a), uvećano za 25% PDV-a (625,00 kuna / 82,96 EUR-a), odnosno ukupno 3.125,00 kuna / 414,76 EUR-a.

63. Nadalje, tužitelju je valjalo priznati trošak javnobilježničke nagrade u iznosu od 1.956,40 kuna / 259,65 EUR-a, prema tada važećem Pravilniku o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika u ovršnom postupku, kao i trošak prijevoda u iznosu od 522,50 kuna / 69,34 EUR-a, prema računu broj 93/PJ1/1 od 19. studenog 2018.

64. Tužitelju je na dosuđeni trošak ovršnog postupka priznata i zakonska zatezna kamata po stopi određenoj člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 155/2023. – dalje: ZOO) koja na taj iznos teče od prvog dana nakon donošenja rješenja o ovrsi (28. studenog 2018.) pa do isplate, a koja se određuje za ostale odnose.

65. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude (točka I. izreke).

66. Kako je tužitelj u cijelosti uspio sa tužbenim zahtjevom, odluka o troškovima postupka donesena je sukladno odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a kojom je propisano da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umještaču nadoknaditi troškove izazvane vođenjem postupka, u svezi s odredbama članaka 164. stavak 1. ZPP-a i 155. stavak 1. ZPP-a.

67. Odredbom članka 164. stavak 1. ZPP-a propisano je da o naknadi troškova odlučuje sud na određen zahtjev stranke, bez raspravljanja, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da je stranka dužna u zahtjevu određeno navesti troškove za koje traži naknadu.

68. Odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a propisano je da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ovoga Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu.

69. Po ocjeni ovog suda, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, tužitelju je valjalo priznati trošak zastupanja na ročištima koja su održana 21. srpnja 2020., 5. studenog 2020., 29. rujna 2022., 25. travnja 2023., 13. lipnja 2024., 28. siječnja 2026. i 9. travnja 2026. u visini od po 250 bodova (Tbr. 9.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023. – dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podnesaka od 23. prosinca 2019., 10. ožujka 2020., 14. srpnja 2022. i 30. ožujka 2023. u visini od po 250 bodova (Tbr. 8.1. Tarife), trošak sastavljanja podneska od 24. ožujka 2026. u visini od po 125 bodova (Tbr. 8.3. Tarife), trošak sastavljanja žalbe protiv presude u visini od 312,50 bodova (Tbr. 10.1. Tarife). Dakle, tužitelju je valjalo priznati ukupno 3.187,50 bodova. Kako vrijednost boda iznosi 2,00 eura (Tbr. 54. Tarife), tužitelju je valjalo priznati ukupno 6.375,00 EUR-a, uvećano za 25% PDV-a (1.593,75 EUR-a), odnosno ukupno 7.968,75 EUR-a.

70. Nadalje, tom iznosu je valjalo pridodati i trošak vještačenja u iznosu od 497,71 EUR-a, kao i trošak prevođenja dokumentacije po računima sudskog tumača broj 96/PJ1/1 od 16. prosinca 2019. i 46/PJ1/1 od 10. ožujka 2025. u iznosu od 44,53 EUR-a i 294,73 EUR-a.

71. Nadalje, tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 101,98 EUR-a te sudske pristojbe za žalbu protiv presude u iznosu od 402,42 EUR-a, sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018.).

72. Dakle, tužitelju osnovano pripada trošak postupka u iznosu od 9.310,12 EUR-a.

73. Sukladno članku 151. stavak 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni trošak parničnog postupka priznata i zakonska zatezna kamata koja teče na taj iznos od dana donošenja ove presude (3. lipnja 2026.) pa do isplate, po stopi koja je člankom 29. stavak 2. ZOO-a određena za ostale odnose.

74. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom II. izreke ove presude.

75. Zahtjev tužitelja odbijen je kao neosnovan za više zatraženi trošak postupka u iznosu od 3.266,46 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

76. Naime, tužitelju nije priznat trošak sastavljanja prijedloga za određivanje prethodne mjere od 23. prosinca 2019., kao ni trošak sudske pristojbe za prijedlog za određivanje prethodne mjere i rješenje kojim je odbijen prijedlog za određivanje prethodne mjere jer tužitelj je prijedlog tužitelja za određivanje prethodne mjere pravomoćno odbijen. Dakle, ne radi se o troškovima koje je tužitelju dužan naknaditi tuženik. Nadalje, tužitelju nije priznat niti trošak sastavljanja preostalih podnesaka (od 27. listopada 2010., 10. studenog 2023. i 10. ožujka 2025), jer se radi o podnescima u kojima tužitelj ponavlja navode koji su već izneseni u podnescima za čije sastavljanje je tužitelju priznat trošak sastavljanja. Dakle, po ocjeni ovog suda, ne radi se o podnescima koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka.

77. Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom III. izreke ove presude.

78. Tužitelj je predlagao da sud obveže tuženika da zatezne kamate na trošak ovršnog i parničnog postupka plati po stopi koja je određena relevantnim odredbama njemačkog prava. Međutim, kako se ne radi o obvezi iz ugovora stranaka, tužitelju je na trošak postupka priznata zatezna kamata po stopi koja je određena člankom 29. stavak 2. ZOO-a za ostale odnose, sve na način kako je to pobliže navedeno u izreci ove presude.

79. Novčani iznosi koji su navedeni kunama su konvertirani u euro sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj 57/22. i 88/22.) te je prilikom konverzije korišten fiksni tečaj 7,53450.

U Splitu 3. lipnja 2026.

Sutkinja
Rajana Buljan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dostaviti:

- tužitelju po punomoćniku Marku Krpanu, odvjetniku u Zagrebu
- tuženiku po punomoćniku Toniju Kurtoviću, odvjetniku u Splitu
- u spis

Broj zapisa: **9-30888-f2843**

Kontrolni broj: **05322-72d06-b9bed**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RAJANA BULJAN, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.